

Ismerik a királylány és a só meséjét, amikor az öreg király megkérdezi a leányait, hogy mennyire szeretik őt?

Talajmese...

A Királynak volt 3 leánya. Egyik este a vacsoránál megkérdezi leányait, hogy mennyire szerettek engem kislányaim? Az első, legidősebb lány így válaszolt: - Édesapám! Én úgy szeretlek Téged mint az emberek a kenyeret, az édes gyümölcsöt, Te vagy nekem a legnagyobb kincsem, amit az élettől kaptam."

A Király elmosolyodott, büszke volt leányára, magához ölelte, megcsókolta, majd a középső leányára nézett:

- Te, középső kislányom! Mennyire szeretsz engem?

A leány oda ült édesapja mellé, átölelte, a szemébe nézett és azt mondta:

- Édesapám! Én annyira szeretlek Téged, mint az emberek a bort, a szomjúságtól szenvedők a vizet!

A Király elmosolyodott, büszke volt középső leányára, magához ölelte, megcsókolta, majd a legkisebb leányára nézett:

- Te, legkisebbik leányom! Mennyire szeretsz engem?

A legkisebb leánya ránézett nővéreire, majd az édesapjára és így szólt!

- Kedves nővéreim! Aki úgy szeret valakit, mint test az éltető táplálékot, az bizonyára nagyon szereti őt! Aki úgy szeret valakit, mint a test az éltető nedűt és szomjoltó drága vizet, az bizonyára nagyon szereti őt! Én úgy szeretlek Téged Édesapám, mint a szántóvető a Földjét, ami táplálékot és tiszta vizet ad az embernek!

A Király arca elkomorult! Te, legkisebbik leányom! Úgy szeretsz engem mint a talajt, amin koszos cipőnkkel taposunk, ami besározza szép palotánkat, amit szemünkbe fúj a szél, hogy ne lássunk, feltölti és eliszapolja üde tavainkat és megöli a halainkat! Féktelen haragra gerjedt és elküldte leányát a királyi kastélyból!

- Menj, és élj a neked oly kedves talajodon! - mondta, és szomorúan kiment a trónteremből.

Történt a következő évben, hogy megemelkedett a búza ára és az emberek mind búzát akartak termelni! A talajok igen jó termést adtak és júniusban le is arattak minden búzát. A talajok fedetlenül álltak a forró nyári napsütésben, ahol semmi sem védte őket! A kis királylány földről földre szaladt és kérlelte a gazdákat, hogy fedjék be a földjeiket, trágyázzák, gondozzák, hogy jövőre is így teremhessen és az emberek gondtalanul élhessenek rajta. De az emberek nem foglalkoztak semmivel, csak ették a talajtól kapott búzából készült kenyeret,

itták a talajon nőtt szőlőből készült bort és a kristálytisza ivóvizet, ami a talajon átszűrődve és megtisztulva folyt le torkukon.

Egyszer csak óriási felhőszakadás támadt, és a hömpölygő víz áradata elvitte a termőföldek talajait. Nem termett több búza és a víz sáros és bűdös volt! A Király a palotában szomorkodott és nem tudta, hogy mit tegyen! Egyszer csak kopogtak a trónterem ajtaján!

- Engedjék be! – próbált kiabálni a szomjúságtól és az éhségtől kimerült király. Kinyílt az ajtó és belépett rajta a legkisebb királylány.

- Jó napot drága édesapám! - szólt a királyhoz. Hoztam enni finom kenyeret és inni friss hús forrásvizet! Miután édesapám elkergetett, és egy kis földet adott nekem, hogy „éljek a nekem oly kedves talajon”, elkezdtem földet művelni.

Nem is tudja édesapám, hogy milyen ajándékot adott nekem. Óvtam a talajaimat, trágyáztam, befedtem, nem tapostam, nem porosítottam el és éltem mindabból, amit adott nekem! Gyerekeim születtek és boldogan etettem őket a saját földem terményeiből, a saját talajomon kibukkanó forrás vizéből, mert tudtam, hogy ez a legjobb, legegészségesebb, amit a gyermekeimnek adhatok. És amikor meghallottam, hogy a szeretett édesapám királyságában eltűntek a talajok és éhezés és szomjazás van, akkor az első gondolatom az volt, hogy hozok neki abból, ami nekem a legfontosabb, a föld szeretetéből, a talajból és annak minden adományából!

A Király szemeiben könnyek gyűltek, elszégyellte magát, szégyellte butaságát és otrombaságát. Felállt, odament a lányhoz, megölelte, majd intett a szolgáknak!

- Ezt a kenyeret, bort és vizet vigyétek körbe a királyságomban és tegyétek közhírré a királyi parancsot! Mostantól fogva tudja meg mindenki, hogy aki nem vigyáz az életet adó talajokra, azt törvényi hatalmamnál fogva tömlöcbe vettetem és étlen, sáros vízzel itatva kell eltöltenie további életét!

Attól kezdve az országban zöldellő, virágzó tájak, friss forrásvíz és boldogság uralkodott. Persze ezt már csak az ükunokák élvezhették.... Mert eltartott egy ideig, amíg a talajok egy kicsit újraképződtek!

Dobos Endre, Miskolc, 2015. október 20.